

[Kai Moltke.]

le til rådighed. Her har vi fra sidste forår også oversigten over m²-lejens udvikling i efterkrigstiden. I perioden 1946-50 var den gennemsnitlige m²-leje i socialt byggeri 26 kr. 28 øre. Så springer vi et tiår frem, til 1959, hvor vi er oppe på 30 kr. 81 øre pr. m², og i 1962, før det store styrt i obligationskurserne sætter ind, står vi med en gennemsnitlig kvadratmeterleje i det sociale byggeri på 39 kr. 49 øre.

Er det virkelig så galt fat med disse fire forligspartiets fantasi og evne til at bekæmpe inflationen, at man ikke engang kan tage det forholdsvist normale niveau i 1962 som udgangspunkt, men næsten forlanger en fordobling af m²-prisen som udgangspunkt for denne vurdering?

Jeg siger dette, fordi det ene punkt, med et spring fra 1962 til 1966 på næsten en fordobling af beregningsniveauet for mønsterlejligheden, i alle tilfælde for socialistisk folkeparti er nok til, at vi frabeder os æren for at stå som medforslagsstillere. For alle ved jo, hvad det drejer sig om. Det drejer sig om en unormal finansieringssituation, som man vil lade influere på det normale. Det drejer sig om jordpriser, der er mere end tidoblet, og som man ikke vil gribe ind imod. Det drejer sig endvidere om, at man kun delvis tager de fordele, som et mekaniseret byggeri skulle bringe, med i betragtning.

Man giver op, og man siger: inflationen på boligområdet må fortsat gå sin gang. Derfor finder jeg ikke nogen anledning til at rose nogen af de fire partier. Jeg tror, hele grundlaget er falsk; jeg tror, vi på boligområdet fortsat får det skub opad i priser og omkostninger, som bevirker, at de bliver en væsentlig bestanddel af inflationen som helhed.

Men når dette principielle standpunkt er fremført, må man vel også komme til andre og væsentlige ting ved lovforslaget — for der er jo sket nogle forbedringer siden de første skitser. Ja, nu fik vi ganske vist forspillet til diskussionen om de ældste og

de dårligste lejligheder. Den ene part, den socialdemokratiske ordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, siger: det er for at udelukke stigninger i alt det ældste og det dårligste byggeri, at dette byggeri ikke skal underkastes vurdering. Og fra konservativ side hører vi nu, at der jo findes prægtige lejligheder, der er endogså 200 år gamle, og som skal bevares o. s. v., og her må vi have det individuelle skøn. Hvis vi skal tale om de dårlige lejligheder — og her i byen alene har vi jo over 78.000 saneringsmodne og 36.500 kondemnerede — tror jeg ikke, at vi skal lade året 1900 danne skellet. Jeg tror tværtimod, at man i høj grad skal tage sådanne forhold som kvaliteten med ind også efter år 1900. En korridorlejlighed er ikke bedre at bo i, fordi den er opført i 1910; et såkaldt havehus eller baghus eller en sidebygning har ikke mere lys, selv om de er opført efter år 1900. Jeg indrømmer, at der i boligministeriets bemærkninger er et skridt frem imod en elastisk ordning, men når det er meningen, hvorfor så ikke sætte en supplerende paragraf ind om, at de dårligste lejligheder, som har fået de regelmæssige fordyrelser i årenes løb, skal have adgang til at gå nedad, hvis kvaliteten er derefter? Hvorfor ikke sige, at en ganske bestemt kategori af lejligheder, de, som ikke er egnede til moderne menneskeboliger, under ingen omstændigheder skal drages ind hverken i vurderingen eller i den forhøjelsesbølge, der kommer?

Med disse foreløbige bemærkninger kan jeg kun sige, at vort parti er imod det udarbejdede grundlag; vi er imod denne evige eftergivenesshed med hensyn til at gøre inflationsudviklingen i priser også på boliger til noget konstant, men vi går med glæde ind i et sagligt arbejde for at udtrække de værste gifttænder af et forslag, der, sådan som det foreligger, ville få uholdbare konsekvenser.

Rimstad: Da boligministeren i slutningen af januar måned i år gav folketinget sin redegørelse vedrørende det mellem de fire gamle partier afsluttede boligforlig, sagde